

SIEBERT, HORST-DIETER (63): *Et eetste Zeugnis* (0:50 min)

En mingem aller-allereetste Zeugnis stundt, wat ich selver gar nit begriefe kunnt - ich ben schon met fünf Johr en de Schull gekumme, wat probiert woode es, un die Lehrerin hät dann gesaht: “Ja, der kann schon , doch”, obwohl ich eets fünf Johr wor, su komisch gebore zo Ostere. Jo, un do stundt en däm eetste Zeugnis, do hät sich minge Vatter immer dran opgehange, neulich hät e noch dovun verzallt “Dieter zankt viel”. Do han ich gesaht, ich weiß gar nit, wat die wolle, wie dat zostand kütt, alsu als Verhalte, alsu ich woss dat nit. Mir wor dat fremb. Ganz em Ääns un op de Nier. Ich han gesaht, ich weiß nit, wat die Aal vun mir well. “Dieter zankt viel”. Nä, un dann han ich immer diskutiirt, schon als Kind. Han ich gesaht: “Nä, do stemmp jet nit! Ich weiß nit, wat die för ne Peck op mich hät.”

Siebert, Horst-Dieter (63): *Et eetste Zeugnis*

ʔen miŋəm 'ʔalə'ʔalə'ʔe:ʦtə ʦʊɣɪnis ʃtunt vat ʔiɰ sɛləvə ja: nit bəɣbi:fə kʊnt ʔəɰ bin ʃom:it fʏnəf jɔɕ ʔɰ də ʃol jəkʊmə dat pɔb'ɪɐ̯t vo:də ʔes ʔʊn di lɛɕbəkɪn hɛt:ɛn jɔzət ja: tɛ kan ʃon dɔx 'ɔp'vo:l_ɪɰ ʔe:ʦ:vələf jɔ: vɔɕ zʊ 'ko:miɰ jəbɔ:bə ʦʊ 'ʔo:stəkə ʔun ja: ʔon dan hɛt:a ʃtʊnd_ɛn dəm 'e:ʦtə ʦʊɣɪnis da hɛt siɰ miŋə fate ʔime dʏan 'ʔopjəhəŋə hyk hɛt:at nɔx 'hɔɰliɰ:ɛt_ə nɔx tɔ'fun fɛʦsɔlt ʔə: di:te ʦʏŋkt fi:l do han_əɰ jɔzət ʔəɰ vɛɪs ja: nit vat:i vʊlə vi dat:so'ʃtan't kʏt ʔalzo ʔals fəhal:tə ʔalzʊ ʔiɰ vʊs tat nit mɛɕ vɔ dat mɛɕ vɔ dat fɛɛmp janz_ɛm ʔɛ:nʦ ʔʊn ʔop tɛ ni:ɕ ʔəɰ vɛɪs nit vat:i ʔa:l fu miɕ vel ne ʔalzo ja: di:te ʦʏŋkt fi:l nɛ: ʔən da han_ɪɰ ʔime disko'ti:ɕt ʃon ʔals kɪnt ne ha_ɰ:əzət nɛ: dad_ɛs: dɔ do ʃtemp jɛt nit ʔəɰ vɛɪs nit vat:i fə nɛ pɛɕ_ɔp miɰ:ɛt nɛ